

SEZÂİ KARAKOÇ'UN SOHBETLERİ, ZİYARETÇİLERİ X.

Mustafa Kirenci

Ziyaretçiler ya da Kapıyı Çalanlar

Diriliş, ruhlarda, kapanmış bir kapıyı açma ülküsüdür... O kapalı kapının açılışında, elbet aklın, estetiğin ve aksiyonun payı olacaktır. Ama, kendi başlarına değil, diriliş ruhunun özüyle dolu ve yoğurlu olarak. Diriliş ruhunun aydınlığında çalışarak. Diriliş kanıyla kanlarını, diriliş oksijeniyle soluklarını, diriliş ahlâkıyla ahlâklarını artarak... Kapı içerden açılacaktır, dışardan değil. Ama, dışardakiler, içeri girmeye layık olunca...¹

- Diriliş Yayınlarına sırf ziyaret, soru sormak ya da bir mesele hakkında Üstat'ın fikirlerini öğrenmek için gelenlere dair umumi kanaatimi Abdülhak Şinasi Hisar'ın şu cümlesiyle ifade etmek isterim:

Eseri bir muharririn asıl hakikati olduğu hâlde insanlar ona eserinin lezzet ve ehemmiyetinden ziyade kendisiyle münasebetlerinin temin ettiği lezzet veya menfaat nispetinde bir kıymet biçerler. Ancak sohbetinden zevk alabilirler ve kendilerine benzemeyişini takdir değil, benzeyişini tasvip ederler.²

Diriliş'in bu tür ziyaretçileri azımsanmayacak derecede idi. Genellikle orta yaş civarı, bir parti, dergi, vakıf... gibi teşekküllerin müntesibi olanlar ya da Dirilişi bilse bile mesafesini koruyanlar. Onlar ya düşüncelerini tasvip ettirmek ya da iltifat görmek isterlerdi. Farklı fikre ve bakış açılarına direnirler, Üstat'ın çizdiği memleket tablosunu görmek ve kabul etmek istemezlerdi. Bu gruba, yaptıklarını yeterli görenler ve bunun mutluluğunu yaşayanlar da diyebiliriz. Genellikle işitmek istediklerini duymak için gelirlerdi. Bu durum gelenler

¹ Sezai Karakoç, *Diriliş Muştusu*, Diriliş Yayınları, İstanbul 1980, s. 31, 33-34.

² Abdülhak Şinasi Hisar, *Geçmiş Zaman Edipleri*, Selis Yayınları, İstanbul 2005, s. 128.

açısından büyük ölçüde gerçekleşmez, işitmek istedikleri değil yeniden bir inşa fikri yani Diriliş etraflıca anlatılırdı.

Bir defasında bir teklifle gelen kişiye “*Ben sizin gönlünüzü değil hakikatin gönlünü almak istiyorum. Onlar ise (...), (...) sizin gönlünüzü almak istiyorlar.*” demişti. Kendi cümlesi ile konuşmalarına hâkim olan temel erdemlerden biri idi. Sohbetlerinde dile getirdikleri bütün fikirlerinin özü hükmündeki tek bir kelime yani “Diriliş”ti. Geçmiş zamanı (tarihi) ve geleceği içine alan bu kelimenin işaret ettiği ve vadettiği vâsi alan yegâne konusuydu. Dünyada cereyan eden ya da memleket meselelerine dair her yeni hadise bu vâsi alanın aynasına bakarak teemmül edilirdi. Hadiseler temel argümanlarını değiştirmez tersine onlara açılım kazandırır çoğu zaman da bilhassa kuvvetlendirir ve derinleştirirdi. Hakikat kelimesini felsefi manada “nesnel gerçekliğin düşüncedeki yansımaları, düşünce ile nesnesi arasında uygunluk” olarak ele alacak olursak “Diriliş tezi” hakikatin dile gelmesiydi. Tarihten bugüne cereyan eden âdeta nesnel bir gerçeklik olarak zuhur eden hadiselerin hakikati bu tezde vücut buluyordu. Hilkat açısından diyalektik yöntemle bakıldığında da hayat tez, ölüm antitez, diriliş ise sentezdi. Gerek Diriliş bürosuna gelen ziyaretçilere ve gerekse ciltler dolusu kitap hâline gelebilecek parti konuşmalarında “Diriliş tezi”, medeniyet tarihinden perspektif bahşedici örnekleriyle anlatılırdı. Kendisi bu faaliyetlerine “sohbet” demeyi tercih ederdi. 1998’de “*Benim sohbetim mütenevvidir, sıkımaz adamı.*” demişti. Bu mütenevvilik (çeşitlilik) sanattan edebiyata, felsefeden tarihe sosyal bilimlerin çeşitli alanlarını içine alan kültür dediğimiz geniş alana vukufiyetinden kaynaklanırdı. Elbette bilgi yetmez tefekkür etmek, çeşitli rabitalar kurmak, onlara tefekkürün verimlerini katmak da var. Bir şiirin de geçtiği gibi “*kadim bir taş ile İsa arasındaki alışverişi*”³ görmek gibi. Ve daha nice şeyler...

Çoğu zaman başkalarının gördüğünü görür, düşündüğünü düşünür, anladığını anlarız. Bu bir insan ya da bir kitap bile olsa bir bakıma onu tekrarlarız. Bütün bunları hayatımıza tatbik edip şahsi bir tecrübe hâline getirmediğçe bilgiden, kültürden ümit etme hakkımız yoktur. Birçok insan da hakikati hadiselerle feda eder. Oysa hakikati hadiselerden korumak borcundayız. Bunun yolu, bize sunduğu rasatla hadiselerin üzerine çıkmamızı sağlayan tefekkürden geçer. Hadiseler olur biter, yerine başka başka şekillerde yenileri gelir. Onlar ancak bilgi, tecrübe ve tefekkürle şerh edilebilir. Diriliş sohbetlerinde görüp anladığım şey buydu. Onun ihtimamla yaptığı şey, konuşmalarının yolu ve yöntemi buydu. Başka bir ifadeyle okuduklarından, tecrübelerinden, siyasi ve toplumsal olaylardan hareketle bir hakikat bilinci meydana getirmektir. Bu

³ Şiirin ilgili kısmı şöyle:
*İsa'dır bu benim yanımda oturmuş bir taşta
 İki bin yıllık bir hece taşına
 Taş nerde bitiyor nerde başlıyor İsa
 Sürekli bir alışveriş var aralarında...*
 (Gün Doğmadan, Diriliş Yayınları, İstanbul 2000, s. 140)

bilinç, bir şairin kelimeleriyle, bilgi ve kültürle sohbet şeklinde tezahür ederdi. Asıl bunu tamamlayan da bu söylemin tutum ve davranışlarda hayat bulmasıydı. Daha çok, verilen ödüllere dair tutumu sebebiyle kendisi hakkında “du-ruş sahibi” ifadesi zaman zaman dile getirildi. Çoğu zaman muğlak bir şekilde ve ilgili ilgisiz bazı kişilere de teşmil edilerek umumileştirilen, zaman zaman da “ahlaki tutum” iması taşıyan bu ifade daha çok tepkiler, protestolar bağ-lamında ifadelendirilmekte. Oysa hayat dediğimiz yekpare süreç bizden da-ima insanlık bekler; bazı özel durumlara, özel tepkiler değil. Hakikat bilinci tutum ve davranışlarımızla, eylemlerimizde, reddediş ve kabul edişlerimizde, kısacası bizzat irademizle ortaya koyacağımız seçimlerimizle hayata katılır. Sırf söylemin büyüğü alanında kalmamamız pratiğin keskin, sert ve sınavıçı şartlarında da bu bilinci ortaya koymamız yukarıda ifade ettiğim gibi haki-kati hadiselerden korumakla ona gözbebeği muamelesi yapmakla mümkün. Yani “oluş” a hakikatin tarafını tutarak katılmamız. Üstat’ın hayatında bunun örnekleri çoktur.

Bir yıl kadar önce Ömer Erdoğan Bey’den duyduğum bir hatırayı kayda geçme-si için burada anmak istiyorum. Galiba 2015 yılında O zaman Atatürk Kitaplı-ğı/İBB Kütüphaneler ve Müzeler Müdürü olan Ramazan Minder Bey, Büyükşe-hire bağlı bir kütüphaneye Sezai Karakoç ismini vermek istemiş ve bu niyetle Ömer Erdoğan ve Necip Yılmaz Beylerle Üstat’ı ziyarete gitmişler. Durumu an-latmışlar. Üstat, “Sağlığında birinin isminin bir yere verilmesinin uygun gör-mediyini, eskilerin, kendisinden öncekilerin isimlerinin verilmesinin daha uygun olacağını...” söylemiş. Ve Babanzâde Ahmed Naim ya da Şehbenderza-de Filibeli Ahmed Hilmi’nin isimlerinin kütüphaneye verilmesi önerisinde bulunmuş. Israrlar üzerine isteksizce “Peki olsun.” demiş ve teklif sahipleri sevinçle Diriliş bürosundan ayrılmışlar. Ertesi günü sabaha karşı Üstat, Ne-cip Yılmaz Bey’i telefonla arayarak isminin verilmesinin uygun olmayacağını, önerdiği isimleri tercih etmelerini söylemiş. Bu görüşme bir yıl kadar önce an-latılmıştı fakat bu satırları yazmadan önce teyit için Ömer Bey’i aradım, o da sağ olsun yayınevi yakınında olduğu için geldiler, Ramazan Minder Bey’le tele-fon görüşmesi yaparak teyit ettik. Ben eminim ki Üstat bu görüşmeden sonra enine boyuna düşünmüş sonunda “uygun” yani “hakikat” olanı (düşünce ve nesnesi arasındaki uygunluğu) nihai tavrı olarak ortaya koymuş; fikirleri ile pratik arasında seçimini fikirleri yani “sağlığında bir kişinin isminin bir mekâna verilmesini uygun bulmama” tarafını seçmişti. Üstat bu davranışı ile sadece tek bir seçim yapmamış teklif sahiplerine yol da göstererek isimler vermiş, kendi hakkını onlardan birine vermelerini söyleyerek vefa da göstermiştir.

***

Tam anlamıyla inanmış biriydi. “İnancının çılgını” ifadesi de onun hakkında söylenmiş isabetli bir tespittir. İnanmışlığı sohbetlerine âdeta bir merkezden yayılan ışık gibi sirayet ederdi. Fikirlerinde radikalci. Esas olan ile tali olanı ayırt eder, esas olandan asla taviz vermezdi. Söylemlerinde esas (temel kaide)

olanın vazettiği usulü keşfede keşfede ilerlerdi. Bir olayı köken ve köklerine inerek anlatırdı. Hepsi de düşünölmüş, muhakeme edilmiş şeylerdi. Söylemleri, çıkarımları mütefekkirane idi. Sohbetlerinde yer yer sorulan sorunun içerdiği alanı o kadar geniş tutardı ki yavaş yavaş silsileler hâlinde sonuca varır söylemek istediği her şeyi de söylemiş olurdu. Âdetâ kısa sürede bir kitap bitirmek gibi. Kitaplarından birini bile okumamış, sadece etraftan duyduklarıyla gelenlerden bazıları, hâllerindeki başkalığı fark ederler, kendilerine çeki düzen verirlerdi. Gelenin hâlini, görünüşünü, tavırlarını dikkate alır, önce bakışlarıyla tedip eder, sonra ya soruyu cevap verir ya da söyleyeceğini söylerdi. Nadan tabiatlılar da yolunu düşürürdü. Onlara da yer yer telaffuz ettiği “Mütekebbire tekebbür sadakadır.” ilkesini tatbik eder, o zaman gelenin gelişi ile gidişi aynı olmazdı.

***

Gelenler oldukça çeşitliydi. Birbirinden farklı meslek mensupları, yazarlar, bürokratlar, dergi çıkaranlar, vakıf yöneticileri, bazı parti mensupları, röportaj ya da bir görüş almak için gelen basın mensupları... Sorular genellikle mevcut siyasi gelişmeler, hükümetler, dünyadaki olaylar, TV’lerde serdedilen fikirler, Diriliş Partisinin 1990’da kurulmasından sonra da parti ile ilgiliydi. Üstat, fikirlerini tarihî-sosyolojik karineleriyle anlatır, onlara sahip olmaları elzem sorumluluklarını da dile getirirdi. Bir kısmı, özellikle kolay çözümlere bel bağlayanlar, onları duymak isteyenler; belli bir kişinin peşine takılıp her şeyi ondan bekleyenler, sözlere sinen uzun vadeli sorumluluğa, kendince birtakım sorularla itiraz ederlerdi. Onlar için Üstat *Mesnevi*’deki hastalanan çocuklar için acı ilacı (zehir) şekere bulayıp içirme hikâyesini anlatırdı. Diriliş fikri bugünden yarına gerçekleşecek bir hareket değildi. Bir program takip ederek biteviye çalışmak, mücadele etmek, gönle hoş gelmese de yalancı ve yabancı hareket ve fikirleri terk edip asıl amaç için her şeyi göze alarak ceht sarf etmek demektir. Ekseriyet ise “Başkaları yapsın biz peşinden gidelim.” ya da daha kötüsü sureti haktan görünenlerin gerçekleştirecekleri zannını verdikleri vaatlerine kanarak onlara bel bağlıyorlar, bu yüzden asıl fikirlerin hayat bulması bir kısır döngü içinde sürekli erteleniyordu. Üstat “*asıl sorunun aydınlarda olduğunu, asıl onları ikna etmek gerektiğini, siyasilerin popölist söylemlerinin taşıyıcıları olan aydınlara onlara, kendilerinde var olmayan fikri bir hüviyet vererek asıl fikir ile halk arasında perde olduklarını*” söylüyordu. Her gelenin hâli, tavrı, yaşı ve eğitimine göre “feci-i sâdık”tan haber veriyor, “feci-i kâzipleri” analiz ediyordu. İnsanları sürü yerine koyanları, onlar üzerinden ikbal inşa edenleri sohbetlerinde “hint racaları”na benzetiyor onların “ateş hırsızları” olduklarını söylüyordu. Tarihe karışmış medeniyetlerden Roma’dan, Kartaca’dan, Antikite’den, İslam tarihinden çeşit çeşit örneklerle şimdiki zamanı yorumluyordu. “*Şu hayatta kolay olan ne var! Diriliş de kolay değil, ama biz çalışırsak lütuf kapıları da açılır, yeter ki çalışalım; gözümüzü ve gönümüzü idealimizden ayırmayalım.*” diyordu. Diriliş bürosunda günler böyle geçiyordu. Elbette bunları söylediği zamanlardan şimdiye kadar etraflı bir analize gerek olmadan hızla, hafıza ve

hatıralarımızı göz önüne getirdiğimizde bu veya şu görünüm altında nice “fecr-i kâzip”lerin gelip geçtiğini fark etmemek imkânsız. Geçen zaman her daim olduğu gibi maharetini gösterdi ve bizlere bu tecrübeyi yaşattı. Diriliş’e her geldiklerinde biteviye çeşit çeşit verdiği örnekleri duyanların şimdilerde vaktiyle duyduklarını hatırlamış olmalarını insan ümit etmek istiyor.

Üstat’ın gelenlere söylediklerini, sorularına verdiği cevapları unutuşa terk etmemek için, âdeta okuduğumuz kitaplardan hep hatırlanmak istediğimiz cümleleri bir kenara notlar almak gibi ben de akşam eve geldiğimde zaman zaman günlük olarak kaydettim. Onları paylaşmak varmış. Belli belirsiz hatırladıklarım da var. Notlarım arasında muhtemelen “Nasıl olsa hatırlarım!” diyerek sadece iki kelimelik ifadelere rastladım. Onları bugün düşündüğümde belli belirsiz âdeta his kırıntısı gibi şeyler hissediyorum. Onları paylaşmanın bir anlamı yok. Önce umumi ziyaretçilerin sorularına cevaplarından başlamak istiyorum. Sonra öğrenciler gelecek.

6 Ağustos 1990

Partinin gerekli olduğuna dair: *Sadece fikir planında kalınamaz. Fikir beyindir, ellese partidir. Kafa olmadan el, el olmadan kafa olamayacağı gibi.*

17 Ağustos 1995

Malatya’dan birinin ziyareti üzerine: *Malatya’da partimizin şubesini açamadık. Diriliş Anadolu’nun en has, en otantik, yerli ideolojisidir. Anadolu’nun ideolojisi-dir. Bunu daha anlatamadık millete. Eğer bu ağırlığa zorlu şartlara dayanabilirsek partimizin kuruluşunu gerçekleştirebilecek ve Malatya’da bir gün bizi hatırlayacaktır. Eğer Malatya Malatya ise bir gün Diriliş’i hatırlayacaktır.*

Temmuz 1996

1960-1990 arası sadece politikayla ilgilenmeyip yani onunla yetinmeyip nesil yetiştirmemiz gerekirdi.

21 Eylül 1996

“(…) hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye soran kişiye “Bunlar ateş hırsızlarıdır.” (Hikâyeyi anlattı). Bana dönerek: “*Unutuş ve Hatırlayış*’ın sonuna bir de “Ateş Hırsızları” diye bir yazı eklememiz lazım. İkinci baskıda hatırlat onu da ekleyelim.” dedi.

7 Aralık 1996

Sık sık şu cümleyi kurardı: *Millette istikbal hakkında en ufak bir tahayyül yok. Günü gelecek ki düşünecek.*

8 Aralık 1996

“(…)’e kırgın mısınız?” diye sorana: *Kırgınlık beraber olduğum çalıştığım, aynı düşüncelere sahip olduğum kişi için söz konusu olabilecek bir şeydir. Onların bizimle, düşüncemizle, tutuğumuz yolla hiçbir ilgileri yoktur.*

Nisan 1997

Diriliş Partisinin gelişmemesi ve bu sebeple kapatılması üzerine soru sorana: *Büyüme metafizik bir şekilde olmaz. Büyüme partiye insanların katılımıyla olur.*

21 Ağustos 1997

Her asırda hareket bir tanedir. Esas olan bir harekettir. Esas olanı da Diriliş'tir. Doğruluk doğrunun hâlidir. Bu yüzden doğru bir tanedir.

31 Ağustos 1997

Bizim medeniyetimiz kötü değildir. Televizyonlar, medya Batı'yı yücelterek, onu överek (17 Ağustos Depreminden dolayı) bizim medeniyetimiz kötü göstermeye çalışıyorlar. Eğer öyle olsaydı bizim medeniyetimizin parlak devirleri yaşanmazdı. Demek ki suç medeniyetimizde değil. Bizim düşmanlığımız insanlara, halklara değildir, yönetimlerdir. Halkı, insanları yöneten kadrolardır. Yönetimlerin, kadroların bize karşı kötü, zalim ve düşman olduklarını bilmek lazımdır.

Mayıs 1998

Birisi Müslüman oldu mu bizimle eşit oluyor. İslam'la diğer dinlerin farklarından biri de budur. Biz onların dinine girmekle durum değişmiyor. Biz onların dinine girmekle onlar memnun olur, ama biz memnun olmayız. Çünkü şimdi köleysek o zaman da köle olacağız, yani onların durumuna yükselmeyeceğiz. O yüzden İslam'ın farkı bir kişi köle bile olsa Müslüman oldu mu diğerleriyle eşit hâle geliyor. Bu sebeple Afrika'da Müslümanlık hızla yayılıyor.

22 Haziran 1998

Diriliş Partisinin anlamı, "Öbür partilerin sizi felaha götürdüğüne inanmıyoruz ey aydınlar, gelin burada bir şeyler yapalım!" demektir. Ben şiiri, yazı yazmayı meslek olarak seçmedim. Eğer şiiri meslek olarak seçseydim bana da bir yer verirler, bir köşeye oturturlardı. "Mesleğiniz ne o zaman?" diye sorulursa kendimi hep şu sorun içinde meşgul hissettim. O da memleketin sorunları. Ne yapabiliriz de bu gidişi tersine çevirebiliriz? Bütünüyle kafamızı meşgul eden şey bu. Faaliyetlerimiz de bu yönde olmuş hep. Bazen 5 sene bir şey yapmadan beklemiştir. O zaman bile hep kafamızı meşgul eden, sürekli düşündüren konu bu olmuştur.

28 Nisan 1999

"Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır." sözünü sorana Üstat şu cevabı vermişti: *En büyük Allah'tır. Baban bir şeyler öğretmiştir, o da senin şeyhindir. Kur'an-ı Kerim şeyhimizdir. Peygamberimiz şeyhimizdir. Şeyh çoktur, sen müritten haber ver.*

21 Ağustos 1999

Üstat, 17 Ağustos 1999 Depremi için "Deprem insanların aklını başına getirir mi, onların düzelmelerine sebep olur mu?" diye sorana şunları söylemişti: *Depremin, insanın aklını başına getirici değil, aklını başından alıcı bir özelliği vardır. Ders alınacaksa enflasyondan da ders alınabilir. Paranın hâline bakın, bundan daha*

büyük deprem olabilir mi? İstanbul'a geldiğimizde satılık ev fiyatları 300 lira idi. Şimdi bu paranın telaffuzu bile zor.

22 Ağustos 1999

Biz bütün tarikatlardanız. Bir gün gelir Ankara'da Bayramî oluruz, bilmem hangi yerde Kadiri oluruz, Nakşi oluruz, Rufaî oluruz.

Yukarıdaki cümleyi aşağıdaki ifadeyle de söylemişti:

[26 Ocak 2004]

Bana bir tarikata mensup musunuz diye soruyorlar da, ben de onlara şöyle diyorum: Ankara'da Rufaîyim, Konya'da Mevlevîyim, İstanbul'da Nakşîyim.

6 Eylül 1999

Bizim kişileri eleştirmemiz kişisel açıdan, düşmanlık şeklinde değildir. Toplumsal konuları açısından eleştiridir. Kişisel kusurlar söylenmez, toplumsal görevleri fonksiyonları nispetinde eleştirilir, konuşulur. Bunlar gıybet sayılmaz.

18 Eylül 1999

Biz doğru yaşadık. Yanlışlık bizde değil. İsteseydik servetimiz de olabilirdi, mevki-miz de. Ama doğruyu, hakikati söyleme adına onlardan vazgeçtik. Eğer herkesi hoş görüp övseydik, aman yaptıklarınız ne kadar iyi, ne kadar hoş deseydik bizi el üstünde tutarlar, bir mevkiye de sahip olurduk, servet-i samanımız da olurdu. Ama Diriliş olmazdı, Sezai Karakoç olmazdı.

7 Şubat 2000

Müslümanlar kendilerine verilen imkânı değerlendirememişlerdir. İnsanın her durumda yapacağı şeyler vardır. İsterse zindanda olsun.

12 Şubat 2000

Osmanlı'da şanssızlık parlak döneminde sık sık hükümdarlar değişmiştir. Yavuz Sultan Selim geç hükümdar olmuş, erken vefat etmiştir. Selçuklu genç ölümdür. Altın çağında Moğol istilasıyla son bulmuştur. Selçukluların Osmanlılardan da önemli tarafı, tarihte hiç bir araya gelmemiş kavimleri, Acemler, Araplar ve Türkleri bir araya getirmişlerdir.

Deprem için: İbret almak bir mazhariyettir. İbret alabilmek bir nimettir. Eğer toplum ibret alma nimetine ya da mazhariyetine sahipse ibret alabilmek için deprem olmasına gerek yok ki, enflasyondan da ibret alınabilir. Bundan 5-10 yıl önceki fiyatları telaffuz bile edemiyoruz.

20 Mart 2000

Osmanlı'nın düşüşünün bence üç sebebi vardır:

- 1. Fatih'in erken ölmesi. [Fatih] İtalya'yı alıp Papalığı Osmanlı'ya bağlayacaktı.*
- 2. Yavuz'un erken ölmesi. Hindistan'ı alacaktı.*

3. Sokollu Mehmet Paşa'nın kanal projesinin gerçekleşmemesi. Donna-Volga ve Süveyş Kanalı'nı açmak istemesi ama başarısız olması.

8 Şubat 2001

Şu anda Türkiye'nin en önemli konuları burada, Diriliş'te konuşuluyor.

29 Nisan 2001

Kaderinin, kendisini bu yola katmayan bir insana ben bir şey yapamam. Benimle beraber olmayan bana yabancıdır. Veya insan bana kendisini de yabancı kılabilir.

Temmuz 2001

Partinin şimdi tam vaktiydi diyenler için: İnsanların idrakleri ile hadiseler zamandaş olamıyorlar.

Ağustos 2001

İslam toplumunun millet yüzü, ümmet astarıdır.

Eylül 2001

Bizim kuşak beni yalnız bıraktı. (...) Zekâ, saflığımızın açıklarını kapatmaya yetmiyor.

Ekim 2001

Yarbay emeklisi Alaaddin Bey'e: Bazı hatıraları ne kadar uğraşsak tatlı hâle getiremiyoruz. İnsan uğraşıyor ama beceremiyor. Askerlik hatıralarını insan genelde tatlılaştırabilme becerisi gösterir.

Kasım 2001

Ben başlangıçta "biz" olarak düşündüm her şeyi. Oysa (...) parti kurarken "benim partim", (...) dergi-gazete sahibiyken "benim dergim-gazetem" diye kendi hesaplarına yaptılar. (...)’ye gazete ve dergi için eleştiri getirirken, "Sizin dediklerinizi yapsam sizin gibi 1-2 ayda batırırım; benim gazetem, size ne oluyor!" derdi de biz anlamazdık. Saftık. Onun çıkardığı gazete ve dergileri bizim diye düşünürdük. Onların her biri "benim" dediler. Ben de "bizim" dedim. Büyük Doğu haftalık çıktığı için ben hiç haftalık çıkarmadım Diriliş'i. Onun okuyucusu ve yazarını almadık. Hakikatte de Büyük Doğu'dan hiç yazar yoktur Dirilişlerde. Oysa (...) böyle şeyleri hiç dinlemezdi. Büyük Doğu haftalık çıkarken o da haftalık dergi çıkarıyordu. Hem de taklit ederek. İlk etapta fark edilmiyordu bile hangisi Büyük Doğu hangisi onun dergisi. İşte şu anımızı da geçmiş boğuyor.

Şeriatta seninki senin, benimki benim

Tarikatta seninki senin, benimki de senin

Hakikatte ne seninki senin ne benimki benim.

Bunlara göre ise (...) ve (...) benimki benim, seninki de benim, ya da onların onların, bizimki de onların oluyor.

7 Kasım 2001

Milliyet gazetesinde çıkan “Depremde ölen 2 kızının acısına dayanamayan bir ailede, kadın doğum yapması riskli olmasına rağmen hamile kalmış ve 2 kız çocuğu dünyaya getirmiş ve ikizlere ölen kızlarının adını vermiş.” haberine ilişkin: Allah’ın hikmeti. Hikmet çok ama mesele onu anlamada. Bir nevi diriliş gibi. Yeniden, hep yeniden başlamak meselesi.

Şubat 2002

“(…) iyi adam ama korkak diyene”: Bari iyi adam olaydı da korkak olaydı.

Ümit kuvvettedir, İslam Âlemi Batı’dan ümitleniyor.

Mayıs 2002

Avrupalının şuurlatında şu yatar: “Siz insan değilsiniz, biziz. Sizin medeniyetiniz yok bizim var.” Hâlbuki Avrupa’yı da kurtaracak ona şifa verecek İslam medeniyetidir. 4 milyon nüfusla Kırgızistan diye bir devlet devlet olarak kalamayacak.

Mart 2003

İnsan kişisel olarak Batıcı olabilir. Emekli büyükelçilerin Avrupa Birliği-İrak konusunda görüşleri sık sık televizyonda yayımlanıyor. Diyorlar ki “Bizim için tek kurtuluş yolu vardır. O da Batı’ya dâhil olmaktır. Avrupa Birliği’ne girmektir.” Bu insanların böyle söylemelerinin sebeplerinden biri bunların yetişme tarzı itibarıyla Batıcı tarzda yetişmeleridir. İnsan bir birey olarak öyle yaşayabilir, o hayat tarzını benimseyebilir. Ama bir toplum o şekilde yaşayamaz, başka bir toplumun kurallarını kendi kurallarının, geleneklerinin, inançlarının yerine koyamaz. Oysa onların yetişme tarzları itibarıyla bu mümkün, bireysel anlamda.

Haziran 2003

Üstat, “Kurtuluşumuz mümkün mü?” sorusuna cevaben şunları söylemişti: Başka şansımız yok. Başka çaremiz yok. Durum şöyle olsaydı o zaman kurtuluş mümkün olmazdı. Diyelim ki Amerika, Avrupa biraz insanca hareket eder, diyelim “Ben birinci sınıfım, siz ikinci sınıfınsınız, size de insanca muamele edeceğim.” deseler o zaman ümit de olmaz. Şimdi insan muamelesi yapmıyor. Yapma ihtiyacı da hissetmiyor. Bir canavar muamelesi yapıyor.

12 Ağustos 2003

Bir gazetede çıkan köşe yazısı hakkında düşüncelerini soran kişiye şöyle cevap vermişti:

(…) bize övgü dolu bir yazı yazıyor. Yazısının bir yerinde de “Biz ona mevta muamelesi yaptık.” diyor. Peki sen niye böyle diyorsun, o muameleyi yapanlara kendini niçin dâhil ediyorsun? Bu söz siyaseten yanlış bir söz. Asıl mevta muamelesi yapılması gerekenler gübre olmuşlardır. Biz derken bizden yana gözükmüyor. Başkasının bizine kendini dâhil ediyor. Sen bizim bizden olmalısın. Oysaki zaten beni esas kabul etse toplum, o zaman o yazıyı yazmasına gerek kalmazdı. “Biz” derken sen

onlardan oluyorsun.

Çok ağır da olsa bizim fikrimiz yürüyor. Onlar istiyor ki benim şahsımla ilgili şeyler yazılsın, ben cevap vereyim, sonra asıl fikir, hareket güme gitsin. Ben bu oyuna gelmiyorum. Onlar gibi olmak istemiyorum. Biz yolumuza devam ediyoruz. Kervan yürüyor. Kendisine de dedim ki "Senin bu yaptığın haset uyandırır. Bizi övmeyi bırak yolu öv. Şahsımızı boş ver." Biri de bize "sultanü'l-şuaralık" verilmesini istiyor. Bunlar haset uyandırır. Bizi kimse öne sürmesin. Hareketi öne sürsün. Karşı tarafı şahsımızla uyandırmaya çalışıyor bu arkadaşlar. İnsanların öne çıkarılmaması, hareketin öne çıkarılması bizim ahlakımızdır. Zaten biz hareketimizle var olacağız. Asıl önemli olan harekettir.

Kasım 2003

Sanki bize aitmiş gibi görünen günler oluyor.

Dirilişi tek ben olsam yine milletimi uyandırmaya çalışacağım. Diriliş benimle başlamıyor. Çocuk doğdu, biz isim koyduk. Bu inanca gelirsek yani Sezai Karakoç olmasaydı ben olurum denirse diriliş olur.

Haziran 2004

(...)'in, (...) dergisindeki yazısı için: Beni yıkarlarsa benim yerime oturacaklarını zannediyorlar. Oturamazlar, enkazın altında kalırlar. Yazılarıyla beni yıkacaklarını zannediyorlar. Kimse kimsenin yerini alamaz. Herkesin yeri kendinedir.

Mart 2005

Tempo dergisinde yayımlanmak üzere röportaj teklifi için gelenlerin "İletişim araçlarını kullanmanız lazım." demelerine karşılık şunları söyledi: İletişim araçlarını siz kullanmıyorsunuz ki o sizi kullanıyor. Ama birçoğu buna şöhret için razıdır. Benim bir gazetede yazabilmem için o gazetenin hüsnü niyetini test etmeliyim. Daha geçen hafta İslam'a hakaret vardı Tempo'da.

Mayıs 2005

Toplumda üç tür yaşantı vardır:

1. En alt tabakanın yaşantısı.
2. Orta tabakanın yaşantısı
3. Üst tabakanın yaşantısı

Bizimki orta tabakadır. Geniş imkânlarımız olsa dergi hemen çıkarılır. Yaş ilerledikçe eski usullerle, imkânlarla çıkarılan tipte bir dergi çıkarmak olmuyor.

Nisan 2006

Biz partiyi "Sen parti kurmadın ki, kursaydın sana gelirdik. Biz de ne yapalım gittik öbür partilere girdik." dememeleri için kurduk. Şimdi bunu söyleyemiyorlar. Onların başı dik değil. Ama bizim başımız dik. Gelip buraya sus pus oturuyorlar.

Dün bütün Rusya bir ayıya odaklanmış. Kış sert geçtiği için Kamçatka ayısı denen bir ayının uyanmasını bekliyor. Çünkü o ayı uyandıktan sonra hiç kar yağmamış. Onların nevruzu o gibi. O kadar teknoloji ilerlemiş ama iklimle ilgili bir şeyi ayıdan öğrenmeye çalışıyorlar. Bütün Rusya ayının uyanmasını bekliyor, kışın bittiğini anlamak için.

Nisan 2006

Kahramanmaraş Belediyesinin 1-2 Nisan tarihlerinde gerçekleştirdiği “Sezai Karakoç’la Kırk Saat Sempozyumu”na katılan konuşmacılardan Durmuş Günay Bey geldi. Sempozyum hakkında bilgi verdikten sonra bir oturumla ilgili bir anekdottan bahsetti: Konuşmacılardan biri Sezai ağabey vurgulu konuşmasıyla ve birtakım ilişkilerden bahsederken aynı oturumda yer alan Kurtuluş Kayalı araya girip “*Affedersiniz (...) Bey, Sezai Karakoç’u en son ne zaman gördünüz?*” diye sormuş. Bir sükküt anından sonra galiba 1974 tarihi telaffuz edilince Kurtuluş Kayalı “*Hay Allah öyle anlattınız ki ben de sizi uçağa Sezai Karakoç yolcu etti zannettim!*” demiş. Üstat bir müddet gülümsedikten sonra “*Bilmeyenler için gerçekleri eğip bükerek anlatmak kolay. Bilen biri de çıkar böyle yapar.*” dedi.

2 Ocak 2009, Cuma

Necip Yılmaz gelmişti. Epeydir Han’da bir kedi peyda olmuştu. Derin Han’ın giriş kapısından adım atar atmaz merdiven basamaklarının başladığı yerde ilk basamağın hemen altında ve ortasında daima yatan bir kedi vardı. Han odabaşısı İsmail ona yiyecekler veriyordu. Necip Bey o kediden bahisle, laf arasında “*Kediye nankör derler.*” deyince Üstat da “*Kedi nankör değil realisttir. Ekmek verilmeyince gider başının çaresine bakar, kendine yer arar.*” diye cevap verdi.

14 Aralık 2009

İslam milleti ilk insandan günümüze kadar devam eden bir realitedir. Hz. Musa’nın ümmeti, dediğimizde Musa peygambere bağlı inananlar topluluğunu anlıyoruz. Millet ise inananlar topluluğunun hepsini içeren büyük bütüne denir. Ümmet ise peygamberlere bağlı inananlar topluluğu demektir.

Üstat, aynı konuda Mayıs 2010’da şunları söylemişti:

Ümmet-Millet farkını sorana: Ümmet inananların bir peygambere nisbetidir. Hz. İsa’nın, Hz. Musa’nın ümmeti gibi. Biz de kendimizi “Hz. Muhammed’in ümmetindeniz.” diye tanımlıyoruz. Bütün bu ümmetlerin hepsi bir millettir. Onun da adı “İslam Milleti”dir.

21 Mayıs 2010, Cuma

Kitap imzalatmak isteyen birine: *İmza artık kitap bedeline kadar düşmüş oluyor. Bir değeri kalmıyor.*

(Devam edecek)